

ΕΥΘΥΜΦΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

ΓΑΣΤΡΙΚΑ

κρύο ήταν τόσο ανυπόφορο, πού μά την πίστη μου, σκέφθηκαν πώς δε θάταν άσχημα να έκανε κανείς τόν άρρωστο και να πήγαινε να περάσει έννα διάστημα στο νοσοκομείο.

Άφου λοιπόν άσπασα τη γλώσσα μου, καπνίζοντας, όλόντις-κος μία πίπα με άχυρα, παρουσιάσθηκα ύστερα στο γιατρό. 'Εκείνο τόν καιρό άκριβώς είχαμε επιδημία γαστρικού πυρετού στο σύν-ταγμα. Δέν πρόφτασα λοιπόν να δείξω τόν γιατρό τη γλώσσα μου και να τού πω ότι νοιώθω μία καίλα στο στομάχι, κι άμέσως μ' έ-στειλε στο νοσοκομείο, φωνάζοντας :

— Τό φορείο ! Τό φορείο άμέσως. Δεκαένα της ύπηρεσίας, όχτω άνδρες άγυαρείας, γρήγορα ! Και σύ, έτοιμασε τό γυάλι σου. Στο νοσοκομείο ! Για σκέφθηκε τό καλά ! Ποιέ, μά την πίστη μου, δέν ένοιωθα τόσο γερό τόν έαυτό μου όσο τότε !

Έκανα τόν άρρωστο μόνο και μόνο γιά ναόλοιστώ τη γλυκεία θαλάσση τού νοσοκομείου, γιά νάχω τό καλό μου φυτό, τόν ύπνο μου και τό ραχάτι μου. Στο νοσοκομείο ! Με πιάνουν τά γέλια όταν τού συλλογίζομαι ! 'Υστερ' από μιάν ώρα, βρισκόμουν εκεί. Συ-πλοήμονες πατριαρχικά μέσα στο φορείο, μπαινα βγαίνοντας μέ-σα, ένώ ένα καμπανάκι στην είσοδο άνήγμελε με τέσσερες χτύπους την άφιξη μου.

Μέ βάλανε στο κρεβάτι. 'Ο έσωτερικός, γυαλός τού νοσοκο-μείου, ένας κοντακιανός άνθρακώδης με γυαλιά, με έξήτασε άμέ-σως στο στομάχι και στην κοιλιά, διάταξε με τού κάνουν ένα ποδό-λουτρο κ' έφυγε. Μαύ φορεσαν ύστερα τη στολή τού νοσοκομείου κ' ένα σκεύος με φρόντα στο κεφάλι και φροντίσανε να μού βάλου-νε δίπλα στο κρεβάτι μου ένα πτυελοδοχείο. 'Ιδικοποιώντας και σφιγρογυρίζοντας πιά στο κρεβάτι μου περίμενα να μού φέρουν καμιά κοτολέτα, μά ή κοτολέτα δέν έρχόταν...

Άλλα μου, ένας ύπαξιωματικός της χωροφυλακής βογγούσε και παραμυλούσε δίπλα μου. Κατά τις πέντε τού βράδυ, την ώρα πού περνούσε μπροστά από τούς άρρώστους ή νοσοκόμα γιά να τούς δώσει τη σούπα τους και τού φωνή τους, τη ρώτησα δειλά :

— Δέ θα μού δώσετε τίποτα έμένα, άδελφή ;

— Όχι, άπάντης ξερά.

Αυτό είνε πάλι περίεργο ! σκέφθηκα. Μι ή-ποβάλλουν σε δίαιτα, φαίνεται, ανάθεμά τους !

Κι άμέσως, άποφάσισα να θέσω σ' έφαρμο-γή τό σχέδιό μου. Άρχισα να νυχτώνη. Σε λίγο δέν άκούγονταν τίποτε μέσ στο θάλαμο, έκτός από τό ροχαλητό τού δυστυχισμένου ύπαξιωματικού της χωροφυλακής, πού βρισκόταν στο πλάι μου.

έναντί της μοναχόν.

Χωρίς να ένδιαφερόμην γιά τό άξέριστα γένεια τού Μάρκο πού άσχημίζαν τό μάγουλά του, χωρίς να ένδιαφερόμην γιά τη σωματική κατάρτιση τού τραυματίου, τού έτεινε τά χείλη της.

Τά μάτια έκείνου άσπασαν από μία λάμψη άνέκφραστης έντυ-χίας, έφαψε την Άννα στην άγκυλιά του με όλη την δύναμή του κ' έλειποθήκησε.

Έκείνη τη στιγμή έφθασε ό γιατρός. 'Πουχα-ήσυχα άπομάκρυνε την Άννα απ' τόν τραυματία, έξήτασε προσεκτικά την πληγή και στο τέλος είπε :

— 'Η πληγή δέν είνε τόσο σοβαρή όσο θα μπορούσε κανείς να φοβηθή, αλλά ό άνθρωπος αυτός βρίσκεται σε μία κατάσταση μεγάλης σωματικής ένταλίσσεως. Χρειάζεται συστηματική περιποίηση, δίαιτα και καλοτέρασι. Είνε νέος άκόμη κ' ό όργανισμός τού θα άποκατασταθή γρήγορα.

'Η Άννα εύχαρίστησε τόν γιατρό με μία θερμή χειραγία και έναγωνίως κοντά στον Μάρκο, πού έντομεσάυ έλχε συνέλθει και την κύτταξε με μία έκφραση φόβου. 'Η Άννα κατάλαβε την σκέψη του κ' έννοιωσε κ' αυτή ν' άνασχεύεται ή ψυχή της. Δέν ήξερε τί να κάνει.

'Αν κρατούσε τόν Μάρκο κοντά της ό Μάξ Ρουντάν θα δέκοπτε άμέσως τις σχέσεις του μαζί της. Αυτό θα σήμαινε τό τέλος της καλλιτεχνικής σταδιοδρομίας και τού πλούτου της, γιάτί ό Ρουντάν πού ήταν ό χρηματοδότης τών περισσότερων Παρισινών θεάτρων θα την κυνηγούσε άμελλικτα.

Γι' αυτό κοντοστάθηκε μία στιγμή διατακτικά. 'Αλλά μόνο μία στιγμή. 'Αμέσως έπειτα ούκως τό κεφάλι της άποφασιστικά.

— 'Α ! Τόσο τού χερσάτορ. Έν άνάγκη τά έναγίνω πάλι φτωχέυ. Είλε πάρε την άπόρασή της. Κάθισε στην άκρη τού μεγάλου κρεβατιού της, πήρε τόν τραυματία στην άγκυλιά της κ' άρχισε να τόν νανουρίζη, όπως νανουρίζουν ένα μικρό παιδάκι πού πρέπει να τό παρηγορήσουν και πρό πάντων να τό σώσουν.

Τότε ξαναθυμήθηκε τούς δύο έρωτευμένους πού είχε ιδεί πριν από λίγη ώρα στην άγοράλια και πού τούς νόμιζε βλάκες και στό χείλη της φάνηκε ένα χαμόγελο χαρής.

J. BRUNO - RUBY

Ντόθηκα κρυφά τότε και πήγα και βρήκα τό θαλαμοφύλακα, πού φουδούσε τη σόμπα σε μία γωνιά.

— 'Α τό ποιά μεριά μπορεί κανείς να πηδήσει τη μάντρα ; τόν ρώτησα.

'Ο θαλαμοφύλακας με κύτταξε γιά μία στιγμή και μού είπε μ'ήν καταλαβαίνοντας καλα - καλά.

— Μήπως σέπιασε κόψιμο ;

— Μπορεί κ' αυτό να συμβαίη, τού κάνω. 'Ωστόσο, πάρε αυτά τά δέκα φράγκα, θα σου χρεαστούν. Θά σου δώσω άλλα δέκα άκό-μη άν μού βρήξ κανέναν τρόπο γιά να μ'απορώσω να λείψω λίγα λε-πτά. Θέλω να πάω να φάω κάτι. 'Εχω πεθάνη της πείνας, συνά-δερφε.

'Ο θαλαμοφύλακας φάνηκε διατακτικός γιά μία στιγμή. 'Ανασή-κωσε με τό χέρι του τό γέιρο τού πηλίκιου κ' έτριψε τά μάτια του σκεπτικός. Είκοσι φράγκα πάλι ήταν αυτά ! Νά τά χάσει !

— Δέν μπορώ, συνάδερφε, να σ' άρίσω γιά βγήξ έτσι έξω, μού είπε, δείχνοντας τη στολή μου, τού νοσοκομείου.

— Νύχτα είνε, πούδς θα με δή ; τού λέω. 'Όταν θα πάω σπίτι μου, θάλλάξω.

Στό τέλος τόν κατέρρεα.

— Καλά, πήγαινε, μού κάνει. Πήδησε τη μάντρα, άριστερά κα-θός βγαίνεις στην αλή. Θά βρεθήξ σ' ένα δρομάκι... 'Ενα όμορ-σού λ'ω : πρόσσε καλή, γιάτί αν σε τσιμπήσουν, πάμε χαμένοι κ' οι δύο.

— Μή φοβάσαι... τόν καθητύχησα έχω.

Βγήκα έπειτα στην αλή και μ' ένα πήδημα σαρφάλωσα στην μάντρα και βρήθηκα στο δίχομο.

Καθώς όμως κροτούσαν τά παπούτσιά μου στο λιθοστρώτο, άκου-σα έξωφν μία φωνή.

— Σέττασα !

Σήκωσα τό κεφάλι μου ξαφνιασμένος. Στο άδύνατο φως ένός φανωριού δέκρινα ένα γατάκι με βελούδο, κατι μάτια γουρλωμένα και κατι τρώστες, κατάναρες μουστάκες...

Θέέ μου, ό γιατρός ! 'Ηταν αυτός. Πού και πού, συνήθιζε να πετάγεται μία βόλτα ως τό νοσοκομείο γιά να μαθαίνη πως πηγαίνουν οι άσθενείς του. Μόλις τόν είδα νάρχεται καταπάνω μου, χάθηκε σαν άστραπή μέσ στο σκοτάδι. Μή-στρωσε στο κουνή. Από πίσω μου άκούγα τά σπρωσίδια του να κουνουνίζουν. 'Τρέξα όσο μπορούσε ! Έλεγα στον έαυτό μου,ένώ αυτός σιγ-ηλαζε :

— Θά σε πιάσω, πού θα μού πās, παλητό-μαρο !

Τρέχοντας κ' οι δύο, διανύσαμε έτσι άμκετό διάστημα. Έξαφνα καθώς έμπαινα στο βουλε-βάργο Σαργινονερέ, είδα νάρχεται τό τράμ από μακριά. 'Σώθηκα ! είπα. Και μ' ένα πήδημα σαρφάλωσα άπάνω. 'Ο γιατρός πήδησε έπίσω μου Περωνίτας άνάμεσα από τά καθίσματα τόν έπιβάτην, πού κυντούσαν με έκταλξη τόν ματαιακρό μου σκεύος, βγήκα στον έξωστρ. έσορωξα τόν τραυματία μου κ' ήδησα από τό τράμ, άφίνοντας έτσι τό γιατρό να ψάχνη με λύσσα, να με γυ-ρεινέ παντού, ως και κάτω από τά καθίσματα άκόμη, σκούζοντας διαρκώς :

— Πού είνε ; Πού είνε κρυμένος αυτός ό παληάνθρωπος ;

Πού ήμουνια ; 'Ετρεχα στά γεμάτα γιά τό νοσοκομείο. Καβάλ-λησα άνε-οβήσε τόν τοίχο, έτρεξα στο κρεβάτι μου και έσπλωσα με τά ρούχα μου, με τις παντόφλες μου, με τό σκεύος μου !

'Ηταν καιρός. Έπειτα από πέντε λεπτά, όλο τό νοσοκομείο βρι-σκόταν στο ποδάρι. 'Ο γιατρός μ' ένα φανάρι στο χέρι, γυρίσε από κρεβάτι σε κρεβάτι, οδρλιάζοντας, άπειλώντας τό σύμπαν :

— Λέιπει ένας άσθενής ! Λέιπει ένας άσθενής από δώ !

Την στιγμή πού στήθηκε μπροστά μου έχω, με κλειστά τά μά-τια. Έκανα πως ροχάλιζα, πως κοιμόμουν βαθειά...

Πέρασε χωρίς να με μυνησθή.

Την άλλη μέρα τό μού νοσοκομείο άδειασε. Σαράντα άρρωστοί έπήσαν έξιτήριο. Ούτε ό ύπα-ξιωματικός της χωροφυλακής δέν τη γλύτωσε. Τόν έστει-λαν να βογγάη άλλοι. Μόνον έμένα δέν μ' ένόχλησαν δύο-λου. 'Αρρωστος βλέπεις !... Και τί άρρωστος ! Με γαστρίκα !...

Δέν είνε παιζε-γέλασε... Κι άν δέν πιστεύης κύττα και τό πρόσωπό μου. Είδες άδύνα-μία ! Είδες !... Είδες !...

ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

